

[Ninn-Hansen.]

gøre. Spørgsmålet om, hvorvidt vi ønsker bygningen, har forbindelse med de byggeplaner, hvortil der kan gives bevilling, og det er der jo ingen der indvender noget imod. Det afgørende, det aldeles afgørende, er, om man mener, at der i dette tilfælde skal være adgang til ekspropriation.

Jeg beklager ligesom det ærede medlem hr. Thisted Knudsen, at den højtærede indenrigsminister ikke kan komme til det høje ting med et forhandlingsresultat. Vi har fra anden side hørt bemærkninger om — igennem breve, der er sendt til den højtærede minister og offentliggjort — at der ikke er gjort tilstrækkeligt alvorlige forsøg på at opnå et sådant resultat. Jeg går ud fra, at den højtærede minister vil kommentere dette, og jeg skal derfor ikke gå nærmere ind på det.

Det, den højtærede minister kommer med, er altså et forslag til ekspropriation, og dér er det jo ikke tilstrækkeligt — det er alle klar over — at de pågældende servitutter hindrer staten i at foretage en udbygning, som staten gerne ville foretage. Man ser daglig i mangfoldige tilfælde, hvordan virksomheder ikke kan foretage de af dem ønskede udvidelser, fordi det kommer til at stride mod servitutter, mod byplanbestemmelser, mod naturfredningslove, og hvad det ellers kan være. Vi ved også, at virksomheder må flytte i disse tilfælde, eller at man må nedlægge særdeles anerkendelsesværdige institutioner, fordi det strider mod den bygningskarakter, der skal være dér på stedet.

Spørgsmålet er altså, om man kan sige, at vi her står over for et tilfælde af en sådan karakter, at ekspropriationsadgangen skal være der. Jeg behøver ikke at minde den højtærede minister om, hvad der står i grundlovens § 73, stk. 1. Jeg går ud fra, at den pågældende bestemmelse aldrig er ude af den højtærede ministers tanker — i hvert fald ikke § 73, stk. 2, det er jeg da helt klar over — og den højtærede minister kender altså, som alle gør det, betydningen af, at man skal vurdere spørgsmålet om ekspropriation efter, om det er tilfælde, hvor almenvellet kræver det. Foreligger der her et sådant tilfælde, hvor man må sige, at almenvellet kræver det, eller er vi blot inde på et af de mange

områder, som private ofte står over for, når de ikke kan foretage de af dem ønskede udvidelser?

Man ønsker kontoret udvidet, fordi personalet er blevet større; det er den eneste begrundelse, jeg egentlig rigtig kan se i lovforslagets bemærkninger og i fremsættelsestalen, og jeg ved ikke, om man kan sige, at det går i retning af almenvellet. Er det, at russisk nu er blevet arbejds sproget inden for verdenssundhedsorganisationen, tilstrækkeligt til at hævde, at man har ekspropriationsadgangen efter grundlovens § 73, stk. 1 — vil almenvellet i dette tilfælde tilsige, at man skal kunne gennemføre en ekspropriation?

Ja, vi skal selvfølgelig gerne undersøge sagen nærmere. Jeg håber, at den højtærede minister kan have andre grunde end de her nævnte til at hævde, at folketinget i dette tilfælde bør kunne give tilslutning, men jeg er for så vidt ked af, at der kommer et lovforslag af denne karakter.

Den højtærede minister har været meget inde på, at ved begge de lovforslag, vi i dag behandler, er servitutterne ikke længere helt tidssvarende. Det kunne måske se ud, som om den højtærede minister ikke bedømmer betydningen af eksisterende servitutter helt rigtigt. Men hvem skal egentlig respektere servitutter mere, end staten skal gøre det? Den stat, der igennem ny lovgivning, anerkendelsesværdig lovgivning — byplanloven, landsbyggeoven, naturfredningsloven — lægger sig ind og hindrer dispositioner, skal den samme stat ikke være den første til at respektere de tilfælde, hvor man har været forudseende nok til at fastlægge gennem servitutter sådanne rammer for en bygnings karakter, som vi er interesseret i? Jeg tror, det har betydning, at vi anerkender, at servitutter har deres store værdi, for hvis vi er alt for meget parat til at udslette dem, går vi imod den lovgivning, hvis karakter vi i øvrigt sætter pris på, fordi den sikrer en fornuftig udbygning, fordi den sikrer, at vi ikke får en uharmonisk bebyggelse, fordi den sikrer hele karakteren af bebyggelsen. Jeg håber derfor, at den højtærede minister kan gøre denne sag færdig på en eller anden måde uden en lovgivning.

Hvis den højtærede minister har forstået mine bemærkninger på den måde, at vor